

UN BĂRBAT, NUMAI SĂ FIE

UNUOMOPURCHÉZIA.DONNEINATTESADELL'AMORE

Gianna Schelotto

Copyright © 2009 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

This edition published by arrangement with Grandi&Associati

UNBĂRBAT,NUMAISĂFIE:FEMEÎÎNAȘTEPTAREAIUBIRII

Gianna Schelotto

Copyright © 2011 Editura ALL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României SCHELOTTO, GIANNA

Un bărbat, numai să fie : femei în așteptarea iubirii /
Gianna Schelotto ; trad. : Mihai-Silviu Chirilă. – București :
Editura ALL, 2011
ISBN 978-606-587-015-4

I. Chirilă, Mihai-Silviu (trad.)

159.922.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALL**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALL**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALL**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2011 by **ALL**.

Editura **ALL** : Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel. : 021 402 26 00
Fax : 021 402 26 10

Distribuție : Tel. : 021 402 26 30 ; 021 402 26 33

Comenzi : comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare : Alina Bogdan
Tehnoredactare : Liviu Stoica
Corectură : Alexandra Brovchin
Design copertă : Alexandru Novac

Gianna Schelotto

UN BĂRBAT, NUMAI SĂ FIE

Femei în așteptarea
iubirii

Traducere din limba italiană de
Mihai-Silviu Chirilă

Lui Tommy

Mulțumiri

Ca întotdeauna, la isprăvirea unei lucrări, gândul zboară către toți cei care mi-au dăruit motivații, sfaturi și mărturisiri.

Față de cititorii și cititoarele forumului „Întrebări despre dragoste” (în *Corriere.it*) și ai/ale rubricilor „Femeia modernă” și „Corriere sănătate” am un fel de datorie permanentă. Tuturor le adresez mulțumirea mea plină de afecțiune. În plus, aș dori să-mi exprim recunoștința profundă față de „directorii mei”: Marco Pratellesi, Riccardo Renzi, Patrizia Avoledo, Cipriana Dall’Orto, care, cu ajutorul ziarelor pe care le conduc, îmi oferă o relație atât de prețioasă cu cititorii.

Le mulțumesc și numeroșilor prieteni care m-au „consolat” și m-au susținut în cursul activității mele, în principal Mariei Teresa Cifatte, lui Pierette Lavanchy, lui Giovanni Mariotti, Laurei Grandi, lui Walter Di Munzio, Danielei Pasti, Carlei Viale, Annei Vita Calabrò, Giuliettei Ruggeri, Oriettei Notari, Adrianei De Foresta.

În fine, îi datorez mulțumiri speciale lui Lorenzo Sorgente. Știe el de ce.

Premisă

„Femeia are nevoie de bărbat așa cum peștele are nevoie de bicicletă.“

Așa scriau feministe pe bannerele lor. Erau anii 1970, și fetele astea, ieșite în piață ca să schimbe lumea, luau atitudine pentru eliberarea de străvechea tiranie masculină și crearea unor noi modele de conviețuire socială.

Nu înțelegeau prin aceasta alungarea lui Adam din viața lor, așa cum Dumnezeu îl dăduse afară din Rai. Voiau doar să redefească rolurile și să lase să înflorească talentele feminine, care au fost ignorate și reprimite secole întregi. De aceea susțineau că nu au nevoie de bărbați.

Sub impulsul puternic al acestor idei, au avut loc schimbări în gândire, în modul de a vorbi, în fapte și chiar în vocabular. Expresia *fată bătrână* a căzut în desuetudine. În locul acesteia a început să se afirme cuvântul *single*, care indica un nou mod de a fi și, mai ales, nu implica judecata și batjocura.

Single sunt femeile care, prin propria alegere, din întâmplare sau de nevoie, trăiesc singure și încearcă să dobândească pe cont propriu diferite forme de plăcere, de la cea economică până la cea psihică.

Domnișoare nemăritate, văduve sau divorțate, ele sunt deja foarte multe și demonstrează zi de zi cum e posibil, în ciuda nesiguranței și complexității vremurilor în care trăim, să se simtă persoane complete trăind fără un bărbat alături.

Dar există unele, mult mai numeroase decât ne-am așteptat, care percep lipsa unui bărbat în viața lor ca pe o mutilare nefericită.

Să vrei să-ți împarți viața cu un bărbat este firesc și de înțeles ; dar, ca orice altă dorință, s-ar putea să nu se realizeze.

Nereușita în găsirea partenerului potrivit, în ciuda dorinței de a-l accepta și de a-l iubi, este o cauză a amărăciunii și a disconfortului; însă poate deveni o dramă atunci când acelei căutări inutile i se atribuie un loc central absolut.

Iubirile ratate invadează, în astfel de cazuri, toate spațiile emotive, influențează alegerile, așteptările, proiectele. Trag o cortină grea peste toate cele oferite de viață. Există femei singure care nu sunt în stare să-și recunoască meritele, calitățile și succesele, care ar putea să le compenseze într-un fel frustrarea.

Fenomenul e general : le lovește atât pe frumoase, cât și pe urâte, pe tinere și pe cele mai în vârstă, pe casnice și pe directoare. Acestea nu au, de obicei, nimic de-a face cu vechiul model, care voia ca *fetele bătrâne* să fie umile, resemnate, înfrânte. Adesea ele sunt pline de viață, dezinvolve, afirmate din punct de vedere social și capabile să-și poarte singure de grijă. Ceea ce se remarcă la multe dintre ele este maniera repetitivă și încăpățânată cu care își construiesc mereu aceleași povești de dragoste, identice sub aspectul finalului. Atunci când le vezi sau le citești scrisorile pare greu de imaginat că niciunul dintre bărbații pe care i-au avut (în unele cazuri foarte mulți) nu a rămas împreună cu ele. Și totuși, așa s-a întâmplat. Există unii care sunt greu de cucerit, care se oferă numai câte puțin, unii care le maltratează, unii care le înșală în mod repetat sau alții care dispar subit, fără nicio vorbă și, aparent, fără motiv.

„Dar de ce?” se întreabă fără să le vină a crede. „De ce toate au un bărbat, și eu nu ? De ce nu mă vrea niciunul ? Ce e-n neregulă cu mine ?”

Durerea lor, uimirea, surpriza ne duc cu gândul la confuzia copiilor atunci când li se refuză ceva despre care credeau că li se cuvine.

Atât de puternic este sentimentul nedreptății pe care au impresia că îl trăiesc, încât le lasă uneori fără puterea de a

gândi și de a se comporta în alt fel. Au aerul că așteaptă soluții rapide, o poțiune magică menită să împrăștie neliniștea care le cuprinde.

După ani întregi de bătlăii și de transformări feminine, acest mod de a interacționa cu bărbații îi face pe aceștia nesiguri și nedumeriți. Se poate considera că e o neîncredere descurajantă față de tot ceea ce femeile au revendicat și au cucerit în raporturile lor de cuplu. Este adevărat că, în orice mișcare socială, există pe de o parte o dorință de a rupe anumite tipare, iar de cealaltă parte tendința de a recompune aceleași tipare. Nu pare însă că în acțiunea de a alunga teama femeilor de singurătate există o nevoie oarbă de întoarcere în trecut.

Există probleme psihologice individuale, dar și o spaimă colectivă profundă, cauzată de situația socio-economică pe care o trăim cu toții.

Cu cât e mai înalt nivelul preocupărilor generale, cu atât scade nivelul temerilor celor singuri. Nu poate fi exclus faptul că în agitatele căutări sentimentale acționează totuși, în mod inconștient și pe furiș, nevoia de a crea legături, de a face destăinuri, de a avea întâlniri care protejează de amenințările crizei curente.

Protagonistele poveștilor care urmează, închise în neliniștile lor amoroase, par rupte de realitatea cotidiană, dar acest lucru nu înseamnă că sunt insensibile la tulburările sociale care plutesc în aer ca o pulbere insesizabilă. Indispoziția lor, aparent atât de singuratică și exclusivă, pare o reprezentare simbolică a nevoii de a avea alături pe cineva cu care să împartă noile frământări și vechile temeri.

Mi se întâmplă să mă confrunt cu această problemă nu doar când femeile cu astfel de povești vin să mă consulte în biroul meu de psihoterapeut, ci și atunci când citesc miile de scrisori care ajung pe forumul¹ meu.

¹ „Questioni d’amore”, pe www.corriere.it. (N. a.)

Dacă în primul caz e posibilă producerea unor licăriri de conștiință, nu există însă răspunsuri prompte la îndemână pentru cele care îmi scriu. În ciuda celor spuse, un psiholog nu dispune de rețeta fericirii; însă mi-aș dori din toată inima ca aceste chemări în ajutor să nu fie inutile, iar cititorii mei să nu rămână prizonieri în labirinturi, unde să rătăcească orbește, fără a găsi o cale de ieșire.

Aș fi fericită dacă această carte i-ar putea pune la dispoziție cuiva un fel de fir al Ariadnei, o cale pe care să o urmeze către un posibil răspuns.

Poveștile pe care le-am construit cu ajutorul materialelor adunate, diferite la suprafață, dar asemănătoare în substanța lor, vorbesc despre temeri, furii și salvarea femeilor condamnate la o singurădată pe care o consideră inexplicabilă și nedreaptă. Lectura unor povești care poate semăna cu a ta nu rezolvă de obicei problemele, dar poate oferi câteva raze de înțelegere și chiar vreun sfat practic.

Poate vreuna din ele va înțelege că problema nu se datorează logodnicilor care dispar (chiar dacă pe tema lor s-ar putea vorbi mult), ci unei neîmpliniri legate de goluri afective mai vechi sau de nevoi mai concrete legate de siguranță.

În ciuda aparențelor, victimele acestui mod de a simți iubirea sfârșesc prin a confirma vechea vorbă a feministelor: nu au atât de mare nevoie de un bărbat care să le iubească, cât au nevoie să se iubească pe ele însele.

Cine se iubește pe sine dă un exemplu bun, și găsește aproape întotdeauna pe cineva care să-l urmeze.

Așteptarea „Burlacei convinse“

Aștept un bărbat. Un necunoscut.

Pentru a-l întâlni, am ales Barul Stellei. Nu am mai intrat niciodată în el, dar autobuzul meu trece prin fața lui în fiecare dimineață când mă duc la birou.

Mi-am păstrat din copilărie plăcerea jocului de cuvinte. De la o vreme, numele acestui local mă făcea să visez cu ochii deschiși. „Și azi“, gândeam, „steaua¹ mea... steaua mea norocoasă e acolo, iar eu nu m-am oprit.“

„Un nume ca ăsta aduce noroc“, mi-am zis când s-a pus problema să hotărâsc locul întâlnirii. Dar acum, că m-am decis, mă cam ia cu amețea. Totul e îngălbenit aici, învechit.

În valuri ajunge până la mine un amestec de mirosuri: cafea... pâine arsă în prăjitor... portocale stoarse... îmbâcseala de țigări fumate cine știe când, dat fiind că fumatul e interzis în localurile publice de ani de zile...

Stella este numele femeii care stă la casă.

Îmi dau seama de ce a numit-o cineva așa în timp ce mă apropii de teștea pentru a comanda cafeaua.

Stella... *steaua* mea *bună* e o matahală de vârstă medie, îmbrăcată ca una de douăzeci de ani de prin 1960: părul prins în coc... ochii machiați cu un contur auriu pregnant... bluză cu volane deschisă generos pe sânii scofâlciți. Nu pot crede că localul meu *norocos* e atât de sărăcăcios decorat.

În total, patru măsuțe din plastic verde cu scaune de aceeași culoare deprimantă. În fața casieriei barului sunt câteva

¹ It. *stella* = „stea“. (N. red.)

scaune înalte, vechi, neprimitoare. Într-un colț, lângă ușa de serviciu, o femeie foarte bătrână – poate avea o sută de ani – și aproape cheală stă pe un fotoliu jerpelit și privește în jur. Cu ochii goi. Ficși. Uneori își agită în aer mâinile osoase, ca pentru a saluta clienții imaginari... poate contemporani de-ai ei, morți, care au frecventat acest local cu mult timp în urmă.

Și lovitura finală, tușa extrem de întunecoasă dintr-un tablou deprimant.

Nu, ajunge! Dacă o să mai am alte întâlniri, dacă voi mai fixa și alte întâlniri, o voi face într-un loc deschis, în piață, în grădini, lângă o fântână sau în fața unui monument, în mijlocul mulțimii. Cu barul am terminat-o.

M-am săturat de imaginea mea reflectată într-o oglindă opacă, agățată în spatele unei tejghele dintr-o cafenea.

M-am săturat de acest chip lung. De aerul îmbufnat. Să întâlnesc o privire goală. A mea. Ce prostie... ce rușine să mă aflu aici! Îmi revine în cap femeia dintr-un tablou de Hopper. Și titlul unui roman. Cum era?

Ah, da... *tristă, singură și sfârșită.*

Ce fac eu aici? Aștept un necunoscut. Altul. Unul dintre cei mulți întâlniți în ultimele luni.

Câți? Cinci, șase, șapte... De fiecare dată am jurat: „Ăsta e ultimul.” Dar de fiecare dată au fost și alții... și poate și de data asta.

Ce știi despre bărbatul pe care mă pregătesc să-l întâlnesc?

Patruzeci de ani, liber profesionist, prezentabil, sportiv, iubitor de călătorii, bine educat, sensibil, sincer – asta știi. Sunt toți foarte concisi și ademenitori când își prezintă referințele. Citind anunțurile, pe calculator sau în ziare, lumea e plină de bărbați perfecți. Abia după aceea ies la iveală defectele.

„...da, am avut o problemă cu drogurile... dar am scăpat.”

„Sunt însurat... suntem despărțiți și locuim împreună.”

Un bărbat, numai să fie

„Momentan nu am de lucru, dar analizez diferite oferte.“
Uneori nu mai e nevoie să aștepți momentul mărturisirilor. Ți se promisese *prezență atractivă* și ai în față un monstru !

Întâlnirea trebuie să înceapă la cinci după-amiază, dar am preferat să ajung mai înainte. Vreau să-l văd ajungând, să am un mic avantaj. Vreau să-l observ când nu își dă seama că e privit. Să apreciez din timp dacă e cazul sau nu. Să mă furizez, dacă nu îmi convine. La momentul prezentării vreau să am deja o impresie făcută.

Nu am trac, m-am obișnuit până acum.

M-am așezat la bar, cocoțată pe un scaun. Oglinda îmi permite să-i văd pe cei care intră fără să mă întorc spre ușă. E o poziție strategică.

Până acum au intrat doar clienți obișnuiți. Stella îi primește cu mare încredere, face câteva poante în dialect, râde gutural, producând un sunet înfundat, nițel vulgar, deloc vesel.

Claudio râdea la fel, dar acum mă gândeam că acel râs cotcodăcit se datora fumului, celor patruzeci de țigări pe zi. Acea manieră de a râde mă excita la început, mi se părea o trăsătură importantă a virilității sale. Acum mă gândesc că poate dacă ar fi râs altfel, nu aş fi aici, așteptând un tip pe care nu l-am mai văzut până acum.

Un tip extraordinar, Claudio. Când l-am părăsit, mama a făcut gastrită din nou. Durerea de stomac este ultima carte la care recurge când vrea să mă șantajeze. Urmează imediat după pruritul nervos și după migrenă.

„Un bărbat ca el nu vei mai găsi“, spunea masându-și ostentativ locul stomacului, cu o grimasă de durere. Cu cât mama era mai disperată, cu atât eu mă convingeam că am făcut bine că am pus capăt unei logodne inutile care se târa de cinci ani. Era luna mai, și ideea de a avea o vară întregă la dispoziție, numai pentru mine, mă încânta.

Mă simțeam ca atunci când eram studentă și mă duceam să văd rezultatele de la sfârșit de an: citeam cuvântul „promovată” și în mod miraculos mi se lărgea orizontul. Aveam în față un timp îndelungat, disponibil, doar al meu, pe care să-l umplu cu multe lucruri de făcut.

„O să-ți pară rău că te-ai pripit. Ai să rămâi singură și nefericită”, insista mama, plângăcioasă. Părea una dintre lamentațiile ei obișnuite. În schimb, era o profeție.

Îl întâlnisem pe Claudio la universitate, în ziua în care îmi susținusem teza de grad. Îl cunoșteam deja, chiar dacă numai din vedere. Mergea în locuri pe care le frecventam și eu. Nu se putea să nu îl observ: era un băiat simpatic, cu un chip frumos modelat și cu ochi negri.

Mă atrăsese modul lui de a fi, serios și mai controlat decât îl recomandă vârsta, care nu diferea mult de a mea; dar știa și să fie comic și ironic.

A fost o surpriză plăcută să-l văd așezat în primul rând în cadrul unui grup familial extins: mama, tatăl, fratele și mătușa Clementine, după cum aveam să aflu mai târziu. Erau acolo pentru că absolvea sora lui, Sara. Nu am cunoscut doar un bărbat, ci o întreagă familie în ziua aceea.

În atmosfera festivă de după absolvire, Claudio m-a sărutat și m-a îmbrățișat ca pe un prieten vechi.

Eram singură. Ai mei nu spusese nimic. Nu din nerecunoștință sau indiferență am venit singură, cum îmi reproșează și astăzi mama. Voiam să evit tensiuni și neplăceri inutile. Apoi, aveam un plan. Seara, la cină, dintr-o vorbă în alta, am lăsat să îmi scape: „Ah, uitam, am o veste să vă dau: mamă, tată, aveți o fată licențiată în drept!”

Simțeam deja în sufletul meu surpriza și bucuria lor.

Însă totul a ieșit pe dos.

După ce m-a îmbrățișat și m-a sărutat, Claudio a vrut să mă prezinte familiei sale, iar mătușa Clementine a descoperit că eram fiica Luisei Mattei, una dintre fostele sale eleve.

La 70 de ani și cu un trecut de profesoară de liceu, mătușa lui Claudio avea aspectul hotărât al celor obișnuiți să poruncească. Când mi-a cerut să o sun pe mama eram prea emoționată și confuză ca să pot aprecia consecințele. Înainte de a-mi da seama, profesoara îi felicitase deja pentru *magna cum laude* și pentru recomandarea spre publicare.

„Am aflat de la o străină că fiică-mea a luat licența.“ Peste ani, mama nu obosește să-mi amintească. Incidentul ține deja de șirul lung și dureros de deziluzii pe care i le-am furnizat.

Poate ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Povestea nu începea bine. Am început cu un pas greșit. Dar eram surdă și orbă, ca toți cei care sunt sau cred că sunt îndrăgostiți.

Eu și Claudio am fost „iubiți oficiali“ mai înainte de a fi orice altceva.

Fără cuceriri, fără trucuri, fără așteptări. O petrecere o cheamă pe cealaltă. După absolvire, se prefigura căsătoria.

Poate că familiile noastre s-au atașat de idee înainte ca noi să ne gândim la asta. Se amestecau într-o dragoste pe care o credeau de nezdruncinat.

La început, da, poate a fost iubire.

Nu mai făcusem sex înainte, am făcut-o cu Claudio pentru prima dată și această descoperire tardivă m-a copleșit. Era amuzant să schimbi săruturi mici, nevinovate, de față cu ai tăi și apoi să-ți faci de cap cu prima ocazie care se ivea. De exemplu, duminica dimineața, după ce mergeam la biserică, în lift (atât de înflăcărate erau asalturile lui Claudio, încât de mai multe ori buchetul de flori primit pe care îl țineam în mână, ca mulțumire pentru invitația la prânz, s-a stricat în mod iremediabil). Sau în bucătărie, în timp ce toți așteptau, așezați la masă, cafeaua pe care ne ofeream să o preparăm.

Sau chiar în salon, unde Claudio îmi băga mâna pe sub fustă, ascunzându-și mișcările cu un ziar deschis pe care ne prefăceam că îl citim împreună. Se amuza văzând eforturile imense pe care le făceam de față cu ai săi ca să mă stăpânesc. Râdea satisfăcut, și tocmai acel sunet înfundat și gutural făcea să-mi fie și mai greu să mă prefac.

În pat o făceam rar. Ne excita sexul pe furiș, furat în spații și timpuri interzise. Chiar și asta ar fi trebuit să mă pună, poate, în alertă. Sexul din acea perioadă de început era mai mult decât fructul unei dorințe reciproce, era sfidare și răzvrătire.

Aveam nevoie de alții, de pericolul de a fi descoperiți.

Nu știu care dintre noi s-a plictisit primul. Poate eu.

La un moment dat, aceste bravade nu m-au mai atras. Mi s-au părut stupide și infantile. Am început să-mi manifest nemulțumirea, iar Claudio s-a resemnat, după primele insistențe, fără prea mari eforturi.

Am trecut de la o extremă la alta. Încet-încet, ne-am pomenit că suntem unul dintre acele cupluri care fac dragoste sâmbăta seara, iar în cursul săptămânii nici nu ne trecea prin cap.

Aveam prieteni, făceam excursii și călătorii în grup. Rareori se întâmpla să petrecem o seară singuri.

Nu am vorbit niciodată despre cum s-au schimbat lucrurile între noi și, ca să fiu sinceră, niciunul dintre noi nu mai punea problema.

Nu eram nefericită. Claudio era tandru și grijuliu. Îl iubeam; cel puțin asta îmi spuneam și poate era adevărat. Dar în adâncul meu înfloreau deja plictiseala și îngrijorarea.

Ne purtam ca doi soți în vârstă ale căror vieți se desfășurau paralel, pașnic, predictibil.

Familia lui Claudio era mult mai bogată decât a mea.

La început rămăsesem fascinată. Dar curând obiceiurile bogaților și-au pierdut splendoarea pentru mine. Vacanțele

în casa din Saint-Moritz iarna, băile pe plaja privată a vilei din Sestri Levante, darurile pe care le primeam de ziua mea sau de ziua numelui... totul mi se părea deja obișnuit și plictisitor.

Nu asta doream de la viață.

I-am spus asta lui Claudio într-una din puținele seri în care eram singuri, în pizzerie. Drept răspuns, mi-a spus cât de greu îi e să digere pizza. Ar fi trebuit să mă supăr, dar am fost complice. Am acceptat că discursul meu a fost zadarnic.

A trecut aproape un an înainte de a găsi curajul să pun problema din nou.

Eram așezați pe parapetul plajei Boccadasse și, ca într-o vedere, luna plină se oglindea în mare. Era ora la care, coborând împreună pe străduțele de cărămidă roșie, îndrăgostiții merg să-și cumpere cea mai bună înghețată din oraș. Acest scenariu un pic kitsch, care părea specific unor cupluri de îndrăgostiți, mă plictisea și mă enerva în loc să mă îmbuneze.

I-am zis din nou, cu mai multă hotărâre: „Nu m-am mai gândit să rupem relația, dar ceva trebuie să se schimbe, în felul ăsta viața noastră nu poate merge înainte.“

Niciun răspuns de la Claudio.

Surâdea când îi spuneam (deja se întâmpla des) că ceva nu merge între noi. Mai rău, punea mâna pe mine, convins că sexul avea să rezolve totul.

Nu mi-a dat de ales. Trebuia să-l părăsesc.

Când și-a dat seama că vorbeam serios, nu a mai surâs.

M-a implorat, a plâns, s-a înfuriat.

„Dă-mi un motiv“, zicea, „unul singur“.

Poate că tocmai asta era problema: nu aveam motive. Totul era prea normal. Normal și neîntemeiat.

Au urmat zile agitate, cu intervenții pe rând – afectuoase, indignate, convingătoare – din partea părinților, prietenilor și cunoștințelor. Familia lui nu putea să se convingă că mă

transformasem într-o *fată rea*, eu care fusesem acceptată, iubită, stimată și simpatizată de toți. De la înțelegere s-a trecut la insulte mai mult sau mai puțin mascate și, pentru că mă dovedeam neînduplecată, chiar la unele forme de amenințare.

Ciudat, îmi amintesc această perioadă ca pe una dintre cele mai plăcute din viață. Desigur, mă deranja schimbarea și nu îmi plăcea că provocam suferință tuturor. Dar simțeam o mare putere. Ceea ce se întâmpla demonstra că nu eram dispusă să mă mulțumesc cu un destin banal.

La masa din colț e un bărbat pierdut în lectura ziarului. Nu era acolo când am intrat, apoi nu am mai fost atentă și nu l-am văzut intrând. E solid ; un smoc de păr negru îi cade pe ochi și el îl dă mereu într-o parte cu degetul.

Are un aer onest și cordial.

Cu siguranță nu e bărbatul pe care îl aștept : ar trebui să privească în jur, să dea dovadă de curiozitate. În schimb, el pare indiferent la ce se întâmplă în bar. A intrat o femeie cam de vârsta mea și nici măcar nu a ridicat capul. Urmăresc în oglindă gesturile lui. Dacă ar fi cel de pe chat, nu ar fi chiar așa de rău...

Continuă să privească paginile ziarului și nu dă semne că e atent la lumea din jur, nici măcar atunci când Stella îi pune în față o cană de bere.

Mai sunt cincisprezece minute până la cinci.

Poate nu privește în jur pentru că așteaptă să se împlinească ora de întâlnire. Nu poate ști că sunt deja aici și că îl privesc... așteaptă să mă vadă intrând. E influențat fără îndoială de ideea pe care și-a făcut-o despre mine : o femeie punctuală, care ajunge la ora fixată, niciun moment mai devreme sau mai târziu.

Cer altă cafea. Trebuie să-mi ocup cumva sfertul de oră pe care îl am la dispoziție.

„Aveți grijă că nu mai dormiți în noaptea asta“, zice barmanul surâzând.